

MIKKI HIRESTÄ MAUSERIIN

**Tieni keltanokkaisesta animaattorista
ammattilaisvisualistiksi**

Tampereen ammattikorkeakoulu
Viestinnän koulutusohjelman tutkintotyö
Visuaalinen suunnittelu
Kevät 2007
Salla Karioja

OPINNÄYTETIIVISTELMÄ

Osasto	Viestintä	Erikoistumisala	Visuaalinen suunnittelu
Tekijä	Salla Karioja		
Työn nimi	Mikki Hiirestä Mauseriin – tieni keltanokkaisesta animaattorista ammattilaisvisualistiksi		
Lopputyön laji	Portfolio		
Työn valmistumisaika	20.4.2007	Sivumäärä	33
Tiivistelmä	<p>Opinnäytetyössäni tarkastelen omaa oppimistani neljän vuoden aikana TTVO:lla. Esittelen työssäni projekteja, jotka ovat mielestäni eniten vaikuttaneet omaan ammatilliseen kehittymiseeni.</p>		
Aineisto			
Asiasanat	Porfolio, visuaalinen suunnittelu		
Säilytyspaikka	TAMK/Taide ja viestintä		
Muita tietoja			

THESIS		SUMMARY	
Department Media Production		Area of specialisation Visual Design	
Author Salla Karioja			
Title Mikki Hiirestä Mauseriin – tieni keltanokkaisesta animaattorista ammattilaisvisualistiksi			
Sort of Final Thesis (Written / Project / Portfolio) Portfolio			
Date 20.4.2007		Number of pages 33	
<p>Summary:</p> <p>In my thesis I exam what I have learnt during 4 years at TTVO. I introduce few projects I've done and had most influence to me as a professional.</p>			
Material (e.g. audio / video tape, photographs, slides, paintings, statues...)			
Key words Portfolio, Visual Design			
Filing Tampere Polytechnic, Art and Media			
Other information			

Sisällys

1 Johdanto	4
2 Ennen TTVO:ta ja ensimmäinen vuosi.....	5
2.1 Ensimmäinen vuosi TTVO:lla.....	5
2.2. Ammattikuva	6
2.3. Ykkösten projektina valokuvakirja.....	7
3 Toinen vuosi TTVO:lla animaatioiden parissa	9
3.1. Animaation perusteita	9
3.2. "Zombikisa" -animaatiosarjan traileri	9
3.3. Eno ja Petteri-animaatiosarjan traileri	13
3.4. Flash-animaatio Tomalilla	14
3.5. Animaatioiden maailmasta	15
4 Kolmas vuosi TTVO:lla	15
5 Pietariprojekti	16
5.1. Projektin taustaa	16
5.2. Uusi nimi ja logo hankkeelle	17
5.3. Ryhmätyö opetti	19
5.4 Kalenteri 2007.....	20
5.5. Pietariprojekti opetti paljon.....	24
6 Työharjoittelu	24

6.1. Mainostoimistossa	24
6.2. Ylellä	25
7 Neljäs vuosi – Freelancerina olon ihanuus ja kurjuus	26
7.1. Vakituinen työpaikka – unelmien täyttymys	27
8 Minä visuaalisena suunnittelijana	28
9 Loppusanat.....	29
Lähteet	31
Liitteet	31
Curriculum Vitae	32

1 Johdanto

Lopputyöaiheeni on vaihtunut tässä vuosien saatossa useita kertoja. Tätä kirjoittaessani olen saanut vakituisen työpaikan mainostoimistosta ja minun oli keksittävä, miten voisin saada päättötöön kirjoittamisesta maksimaalisen hyödyn ja miten löytäisin motivaation sen kirjoittamiseen. Enhän kuitenkaan halua liittyä siihen joukkoon, joiden valmistuminen jää roikkumaan päättötöystä.

Niinpä ajattelin napata kaksi karpästä yhdellä iskulla ja tehdä portfolion. Saisin päättötöni kirjoitettua ja samalla voisin itsekin palata aikaan, kun olin vielä nuori, neljä vuotta sitten, ja tutkiskella matkaani keltanokkaisesta ”animaattorista” ammattilaisvisualistiksi.

Miettiessäni ihan pintapuolisesti että mitä kaikkea tässä neljän vuoden aikana onkaan tapahtunut, joudun toteamaan, että on tullut tehtyä paljon asioita, joita ei enää edes muista. Sen verran monessa olen ollut mukana, että projektien osalta rajaan kertomukseni niihin, jotka eniten ovat olleet vaikuttamassa ammatilliseen kehittymiseeni.

2 Ennen TTVO:ta ja ensimmäinen vuosi

Ennen TTVO:ta oli käynyt kolmivuotisen viestinnän perustutkinnon Varkauden käsi- ja taideteollisuusoppilaitoksessa. Koulutus painottui graafiseen suunnitteluun, mutta koska kyseessä oli perustutkinto, saimme tietoa myös muista viestinnän osa-alueista kuten valokuvauksesta ja animaatioista. Minä olin ollut aina kiinnostunut animaatioista ja teinkin koulun aikana joitain ja animaatiokurssin innoittamana tein päättötyönä 3-minuuttisen animaation sekatekniikalla. Koulussamme ei ollut mitään varsinaista animaatio-opettajaa, mutta toki meille kerrottiin perusasioita elokuvan ja animaation tekemisestä. Tekniikkapuoli oli kuitenkin varsin alkeellista ja ammattimaisen jäljen aikaansaaminen oli mahdotonta.

Innostukseni animaatioihin oli kuitenkin kova ja janosin lisää tietoa. Halusin jatkaa opintojani ammattikorkeakoulussa ja kouluvaihtoehtoiksi pääsivät Tampereen ammattikorkeakoulu ja Kymenlaakson ammattikorkeakoulu Kouvolassa. Pääsykokeet olivat kuitenkin samaan aikaan, joten valinta oli tehtävä jo ennen pääsykokeita ja animaatiopainotteisuutensa vuoksi päädyin Tampereelle. Ja TTVO:lle sitten pääsinkin.

2.1 Ensimmäinen vuosi TTVO:lla

Ensimmäisenä vuonna lähinnä tutustuttiin kouluun ja ihmisiin ja toistemme suuntautumisvaihtoehtoihin. Itselläni oli niin paljon ihmettelemistä koulun ulkopuolellakin uudessa kaupungissa, että välillä tuntui että koulu oli sivuseikka. Muutenkin ensimmäinen vuosi oli pääasiassa ihmisiin ja koulun tavoille tutustumista.

Syksyllä teimme ryhmätyönä ”Mukakampanjan”, jossa tarkoituksena oli tehdä kuvitteellinen mainoskampanja jollekin kuvitteelliselle asialle. Tartuimme valmiiseen formaattiin ja teimme mainoskampanjan kuvitteelliselle tv-ohjelmalle ”Haluatko hevistaraksi” joka tietenkin parodioi Idols ja Popstars tv-ohjelmia.

Minun osuuteni projektissa oli tehdä mainoskampanjan printtimainonta ja toimia mainosvideon (Kuva 1) ohjaajana.

Kuva 1

Still-kuva "Haluatko Hevistaraksi" ohjelman tv-mainosvideosta.

Minusta projekti oli oiva keino tutustua toisiimme ja toistemme suuntautumisvaihtoehtoihin. Pieni tutustuminen elokuvan tekemisen maailmaan oli myös todella mielenkiintoista. Tosin toisinaan liika tieto on pilannut elokuvaelämyksiä kun on kiinnittänyt huomion pelkästään siihen että miten johonkin kohtaukseen on valot rakennettu.

2.2. Ammattikuva

Ensimmäisenä vuonna saimme tehtäväksemme kirjoittaa pienen tutkielman omasta ammattikuvasta. Meidän piti kirjoittaa siitä mitä mielestämme visuaalisen suunnittelijan työ on. Kirjoituksesta huomaa, että minulla ei oikeastaan ole aavistustakaan siitä mitä visuaalisen suunnittelijan työ on, mutta olen silti onnistunut kirjoittamaan sen niin ympäröivästi, että voinen edelleenkin allekirjoittaa sen.

”Visuaalinen suunnittelija luo tunnelmia ja maisemia, joista pystyy jo aavistelemaan sisällön. Ulkoasun on houkuteltava lukemaan, sen on oltava herkullinen tai arvoituksellinen.”

Tuosta lauseesta paistaa oma innokkuuteni ja toiveikkuus alan ja tulevaisuuden suhteen. Vaikka olin jo tuolloin päässyt maistamaan oikeaa työtä, taisi minulla edelleen olla hieman liian ruusuinen kuva alalta. Kirjoitin aivan kuin olisin ollut rakastunut – vaaleanpunaisten lasien läpi. Media-ala oli mielestäni ”herkullista” ja ”arvoituksellista”. Näin epävarma käsitys minulla itsellenikin kuitenkin oli siitä mitä tulen valmistuttuani tekemään;

”On vielä mahdotonta sanoa, mitä alan työkseni tekemään, sillä niin moni asia tälläkin alalla kiinnostaa. Joka tapauksessa tarvitsen lisää harjoitusta erilaisten laitteiden ja ohjelmien käyttöön, jotta voisin käyttää niitä luovien ajatusteni ilmaisuvälineenä ja työkaluna tulevassa työssäni. Sanoisinkin, että mediatyöläisen on oltava kaikkivoipa, tietää jostain kaikki ja kaikesta vähän.”

2.3. Ykkösten projektina valokuvakirja

Keväällä teimme ns. ykkösten projektina valokuvakirjan ”Matkalle”. Valokuvaus on aina kiehtonut minua ja jotenkin aina ajaudun tekemään valokuvaukseen liittyviä projekteja. Meitä oli neljä visutyttöä tekemässä yhtä kirjaa ja siinä oli kolme liikaa. Aikamoisia kissatappeluja saimmekin aikaan ja siinä sivussa ihan mukiinmenevän kirjan, joka painettiin digipainossa. Se oli itse asiassa ihan ensimmäisiä tekemiäni painotuotteita.

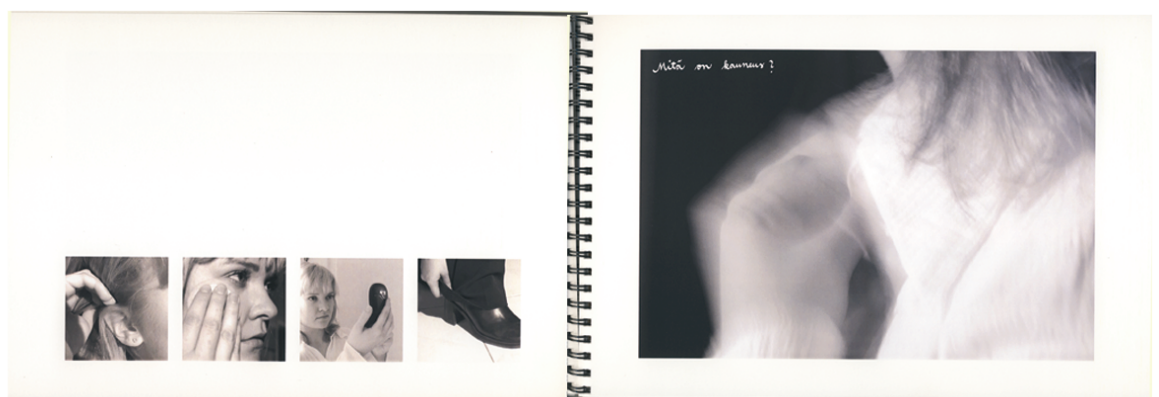
Teimme kirjan alusta asti itse. Otimme valokuvat, kirjoitimme tekstit ja taitoimme. Myös kannet (Kuva 2) jouduttiin itse liimaamaan. Tämä projekti opetti minulle paljon ryhmässä työskentelemisen vaikeudesta, kuvankäsittelystä ja aineiston painoon laittamisesta.

Kuva 2

Kansi valokuvakirjasta "Matkalle"

Kuva 3

Aukeama valokuvakirjasta "Matkalle"

3 Toinen vuosi TTVO:lla animaatioiden parissa

Toisena vuonna pääsimme mielestäni viimein asiaan, eli animaatioihin. Sitä olinkin odottanut koko pitkän ensimmäisen vuoden. Minulla oli suuret odotukset kurssitarjonnasta ja kuten monta kertaa aiemminkin, odotin jälleen että joku tulisi kaatamaan oppia päähäni ja kertomaan miten animaatioita tehdään. En siis vielä ollut sisäistänyt sitä tosiasiaa, että tällä alalla vain tekemällä voi oppia.

3.1. Animaation perusteita

Meidät pistettiin animaatioiden suhteen koville. Opiskelimme kaikkia animaation osa-alueita päällekkäin nopeaan tahtiin. Jos meillä ei ollut story-bible-opetusta, opiskelimme vinhaa vauhtia animaatio-ohjelmia, kuten Flashiä, CTP:tä ja After Effectsiä. Tehtäviä oli paljon ja saatoimme joutua tekemään sata luonnosta seuraavaksi päiväksi. Olihan se hyvää harjoitusta ja sai kyllä hyvän käsityksen siitä miten työlästä animaation tekeminen on varsinkin jos piirustustaidossa on yhtään epävarmuutta.

En ole koskaan ollut erityisen hyvä piirtäjä. Varmaan senkin vuoksi tietokoneella piirtäminen on minulle mieluisaa. Voi korjata satoja kertoja ilman että paperi suttaantuu. Myös tietokoneanimaatio tuntui minusta heti paljon mieluisammalta kuin käsin piirretty. Vaikkakin toisten tekemänä olen pitänyt aina paljon enemmän nimenomaan käsinpiirretystä 2D-animaatiosta.

3.2. ”Zombikisa” -animaatiosarjan traileri

Sitten keväällä 2005 pääsin tekemään oikeaa animaatioprojektia. Animaatio-opettajamme Carita Forsgren oli tehnyt alustavan käsikirjoituksen animaatiosarjaan Zombi-tv ja minä pääsin työryhmään tekemään traileria, jolla yritettäisiin myydä sarja televisioon.

Sarjan ideana on tosi-tv-parodia, jossa kaksi juontajaa, Cicca ja Arza, herättävät edesmenneitä historianhenkilöitä eloon ja pistävät heidät kilpailemaan nykymaailmassa. Cicalla ja Arzalla on myös omat päämääränsä. He haluavat valloittaa maailman.

Koska tarkoitus oli tehdä sarjaa, piti animaatiotekniikan olla mahdollisimman yksinkertainen ja valmista materiaalia piti pystyä tuottamaan nopeasti. Ajattelimme, että esimerkiksi taustojen piirtämiseen kuluva ajassa säästäisimme, jos taustat koostuisivat tavalla tai toisella valokuvista. Alusta alkaen oli selvää, että lähtisimme tekemään animaatiota pala-animaatiotekniikalla AfterEffectsissä. Koska tarinassa oli mukana oikeita historianhenkilöitä, ajattelimme aluksi että voisimme käyttää myös hahmoissa hyväksemme oikeita valokuvia. Melko pian kävi kuitenkin ilmi, että mukana oli liikaa sellaisia hahmoja, joista valokuvia ei ollut saatavana. Myös tekijänoikeuskysymykset tulivat eteen, joten päädyimme siihen, että oikeiden historianhenkilöiden kohdalla käyttäisimme karikatyyripiirroksia.

Ensin piti tietenkin luoda yhtenäinen tyyli, jota kaikki animaattorit pystyisivät jäljittelemään. Yhdessä toisen visualisti, Ilkka Rosman kanssa teimme ehdotelmia hahmojen ulkoasusta. Aika tuntui olevan kortilla tässäkin projektissa ja nopeaan tahtiin piti saada asioita lyötyä lukkoon ja päästä eteenpäin projektissa. Tekemäni ensimmäinen luonnos Arza Jokisesta (Kuva 4), toisesta päähenkilöstä on kyllä kaikkea muuta kuin yksinkertainen. Mutta hahmon ruskettunut olemus, typerä ilme ja kiharat hiukset kyllä ovat Arza Jokisen tunnuspiirteitä. Ilkka kuitenkin onnistui luomaan todella pelkistetyt, mutta silti ilmeikkään ja tunnistettavan tyylin (Kuva 5) ja päätimme lähteä siitä liikkeelle. Ilkan luoman tyylin pohjalta tein uuden Arza-hahmon (Kuva 6).

Kuva 4

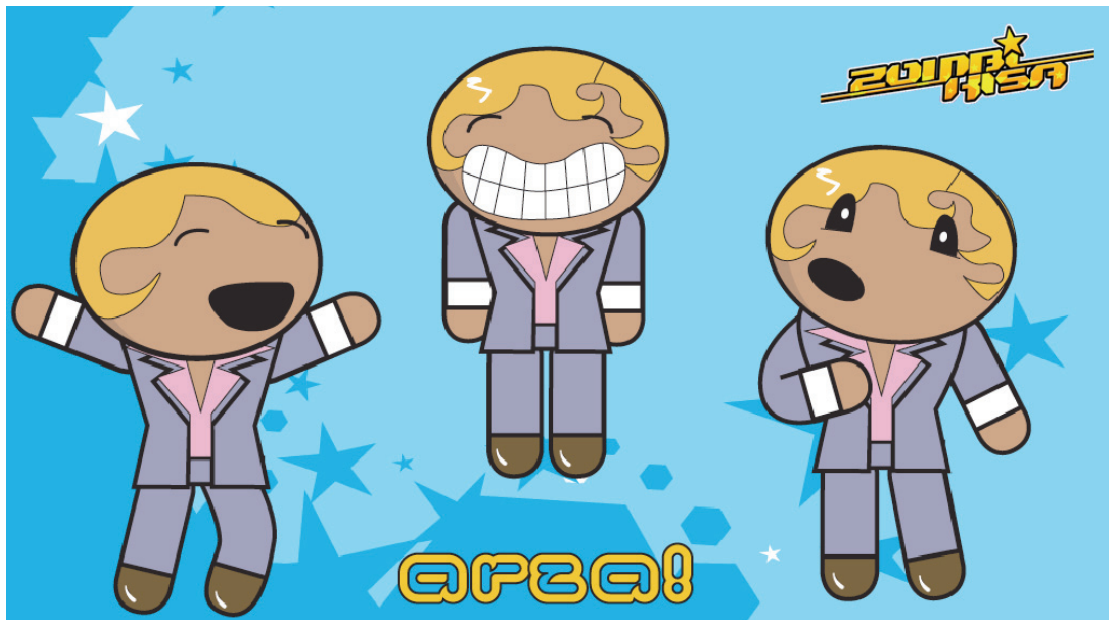
Ensimmäinen luonnos Arza Jokisen hahmosta

Kuva 5

Cicca Koski animaatiosta Zombikisa (Ilkka Rosma 2005)

Kuva 6

Lopullinen Arza Jokisen hahmo animaatiosta Zombikisa.

Pian hahmojen luomisen jälkeen työryhmämme kuitenkin hajaantui.

Animointivaiheessa ryhmään liittyi uusi visualisti, Jyri Leppänen.

Kiire painoi päälle, sillä meillä oli sovittu Neloselle tapaaminen tiettynä päivämääränä, jolloin meidän piti mennä esittelemään traileria. Siihen mennessä piti siis olla traileri valmiina ja storybible koottuna. Edellisenä iltana vielä kiireessä viimeisteltiin lopullista versiota. Emme olleet valmistautuneet esittelytilaisuuteen juuri ollenkaan ja tuli kantapään kautta opittua, että olisi pitänyt valmistautua. Sen lisäksi, ettemme itse oikein osanneet puhua ja myydä tuotostamme, ei trailerikaan valitettavasti myynyt itse itseään. Esityksestä jäi huono maku suuhun, mutta olihan se opettavainen kokemus. Presentaatiomme ei kuitenkaan poikanut sopimusta Nelosen kanssa. Koetimme onneamme myös TV2:n lasten ja nuorten puolella, jossa esittely meni paremmin kuin nelosella, mutta tuote ei kuitenkaan ollut riittävän kiinnostava.

3.3. Eno ja Petteri-animaatiosarjan traileri

Eno ja Petteri oli meidän toinen animaatiohankkeemme, mistä piti myös tulla ihan oikea tv-sarja. Sarjan idea perustui saksalaisen Katja Mensingin tekemään lastenkirjaan, jossa pikkupoika Pit seikkailee isoenonsa kanssa. Carita Forsgren suomensi ja käsikirjoitti joitakin jaksoja ja lähdimme työstämään siitä animaatiosarjaa ”Eno ja Petteri”.

Tekniikkana oli jälleen pala-animaatio ja tällä kertaa saimme kuvamateriaalin valmiina Saksasta. Saimme vesivärikuvia, joita ei oltu selvästikään piirretty sitä silmälläpitäen, että hahmot pitäisi pilkkoa osiin, jotta niitä voitaisiin animoida. Aikataulu oli tehty sen mukaan, ettei meidän olisi tarvinnut tehdä muuta kuin animoida, mutta aikaa menikin rutkasti kaikenlaiseen kuvankäsittelyyn ja muuhun ongelmanratkontaan. Joten aikataulu osoittautui liian kireäksi ja myös ryhmän työmotivaatio oli hakusessa.

Enoa ja Petteriä tarjosimme myös Ylelle, mutta kuten arvata saattoi, vastaus oli kielteinen. Omasta mielestäni trailerista tuli niin huono, etten ikimailmassa olisi halunnut näyttää sitä kenellekään. Siitäkin tuli taas opittua se, ettei kannata laskea käsistään ihan mitä tahansa. Traileria kuulemma tarjottiin myös Saksan tv-kanaville, joten saksalaisetkin ovat nyt varmasti vakuuttuneita siitä, että suomalaiset eivät osaa tehdä animaatioita.

3.4. Flash-animaatio Tomalilla

Ankarista animaatiokokemuksistani huolimatta en vieläkään lannistunut. Halusin tehdä animaatioita ja niinpä lähdin työstämään yhtä omaa ideaani kesäprojektina 2005.

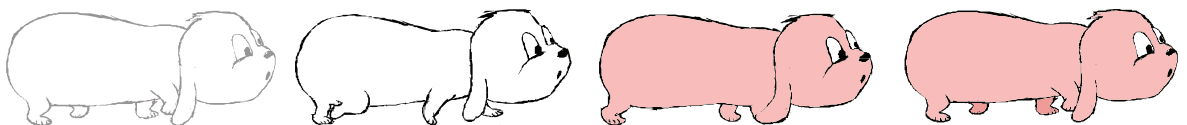
Tomalilla-hahmon tarina lähti liikkeelle nimestä. Tomelilla on eteläruotsalainen paikkakunta, johon törmäsin kerran lomamatkalla. Minusta se kuulosti heti joltain suloiselta olennotta. Jo silloin päätin, että tekisin siitä tarinan tai animaation.

Varmistaessani netistä tuon paikkakunnan olemassaolon kävi ilmi, että paikan nimi olikin Tomelilla, vaikka olin muistellut sen olevan Tomalilla. Tomalilla kuulosti kuitenkin paremmalta ja se jäi lopulliseksi nimeksi. Halusin Tomalillassa yhdistyvän kaiken sen, mitä olen animaatioissa aina rakastanut. Ihana satumaailma perhosineen, suloiset hahmot ja ajatus siitä, että kaikki on mahdollista.

Tomalillan ulkomuoto syntyi melkein kuin itsestään. Piirsin sen suoraan Flashiin ja melkein heti se näytti minusta Tomalillalta. Lähtiessäni animoimaan Tomalillaa, minulla ei ollut valmiina käsikirjoitusta eikä mitään muutakaan suunnitelmaa. Laitoin ensin Tomalillan haistelemaan ja kurkottelemaan ilmaa ja kävelemään. Halusin ennenkaikkea saada sen liikkumaan luontevasti. Sitten myöhemmin keksin pienen tarinan siihen ympärille. Tomalilla herää omasta pesäkolostaan ja perhonen lentää sisään ikkunasta. Tomalilla lähtee seuraamaan perhosta ja lopussa saa perhosen kiinni ja syö sen.

Tomalilla oli kyllä itselleni mieluinen projekti ja tein sitä innolla, mutta siinä mielessä se ei ollut kovin opettavainen, että tein sen pelkästään itseäni varten. Ei tarvinnut miellyttää ketään muuta kuin itseään, eikä siitä tarvinnut tulla mitään muuta kuin minun näköiseni juttu. Ehkä juuri siksi sen tekeminen oli niin vapauttavaa. Vaikka väitänkin, etten ole taiteilija, kai tässä ammatissa tuntuu aina hieman ärsyttävältä, kun ei saakaan tehdä asioita niinkuin itse haluaisi, vaan aina on kuunneltava pomon ja asiakkaiden mielipiteitä.

Kuva 7

3.5. Animaatioiden maailmasta

Huomasin tästä animaatioiden maailmasta myös sen, että se on kuin onkin aika raadollinen. Kaikki on aina rahasta kiinni ja ahneet ja itsekkäät tuottajat jyräävät. Aina on kiire ja jos animaation tekeminen onkin yksi taiteen laji, ei animaatiota yleensä pystytä tekemään taitelijälähtöisesti. Ainakaan jos sillä on tarkoitus tehdä taloudellista voittoa. Ei siis voi jäädä odottamaan inspiraatiota ja hiomaan kohtauksen tunnelmaa. Varsinkin sarjojen tuotannossa aikataulu painaa päälle ja ylimääräisiä kustannuksia ei saa tulla.

Tästä animaatiokamppailusta sain ainakin selkeän opin. Kun myy jotain, on itse oltava sanojensa ja tuotteensa takana. Ja kun tekee demoa tai traileria, se ei ole ”vaan demo”, vaan sen täytyy olla vielä parempi, kuin varsinainen tuotos tulee olemaan. Koska juuri sen avulla omat ajatukset myydään ja saadaan ostajat ja rahoittajat innostumaan projektista. Opin myös luottamaan omaan intuitioon. Jos joku asia tuntuu huonolta, kannattaa pysähtyä miettimään mikä on vialla. Omassa tuntemuksessa saattaa piillä totuus.

4 Kolmas vuosi TTVO:lla

Kolmantena vuonna alkoi mieltäni askarruttaa päättötyö ja seminaarityö. Ja se mikä minusta valmistuttuani tulee. Minulla ei ollut minkäänlaisia kunnianhimoa seminaarityön suhteen. Aiemmin minulle oli ollut ilmiselvää, että tekisin jotain animaatioihin liittyvää, mutta kuinka ollakaan, minusta oli alkanut tuntumaan ettei minusta ehkä koskaan tulisi animaattoria. Liekö syynä useat pieleen menneet ja ahdistavat projektit vai vain oma laiskuus, mutta minua alkoi taas houkuttaa jatkaa ”uraani” graafisena suunnittelijana. Mieltäni alkoi myös riivaamaan ajatus siitä, etten ehkä olisikaan oikealla alalla. Pysähdyin miettimään asioita ja totesin, että tämä ala edustaa sitä kaikkea, mitä minä kaikista vähiten arvostan. Aloin miettiä keinoja tehdä jotain hyödyllistä. Halusin tehdä jotain merkityksellistä ja opettavaista.

Päädyin tekemään seminaarityötä mainosvalokuvasta ja päädyin myös mukaan hyväntekeväisyysprojektiin, joka oli kuitenkin hyvin opettavainen. Jos media-alalla väitetään tienattavan paljon, koin kolmantena ja neljäntenä vuotena kolikon kääntöpuolen – työn tekemisen ilmaiseksi.

5 Pietariprojekti

Otan lähemmän tarkastelun kohteeksi hyväntekeväisyysprojektini Pietarin katulasten hyväksi, koska tämä projekti on käynnissä edelleen tätä kirjoittaessani ja sen myötä olen saanut enemmän työkokemusta kuin minkään muun projektin puitteissa. Olen tehnyt projektille kaksi seinäkalenteria, esitteen, lukuisia ilmoituksia, julisteita ja konserttien käsiesitteitä.

5.1. Projektin taustaa

Omat periaatteet ja tuntemus siitä, että mainosala on pinnallinen ja turha, ajoivat minut monta kertaa synkkyyteen. Halusin tehdä jotain hyödyllistä, enkä kokenut okein mitään tekemisiäni mielekkäänä. Pohjimmiltani olen kuitenkin maalaistyttö ja luonnonlapsi ja alan pinnallisuus ja kaikki se mitä se edustaa sotivat monta kertaa omia periaatteitani vastaan. Siksi onkin kai aika luonnollista, että ajauduin hyväntekeväisyysprojektin pariin.

Toisen vuoden syksyllä opettajamme esitteli meille projektin, joka alkoi heti kiinnostaa minua. Projektin nimi oli ”Yhdelle näistä” ja projekti tarvitsi visuaalisen ilmeen ja muutenkin projekti piti saattaa suuremman ihmisjoukon tietoisuuteen. Projekti oli pantu alulle Lempäälässä, jossa kristilliset miehet olivat lähteneet ”hartiavoimin” kunnostamaan lastenkoteja Pietarin katulapsille. Minusta se kuulosti hienolta ajatukselta ja halusin ehdottomasti mukaan projektiin.

Lähdin mukaan työryhmään, jossa oli 6 visutyttöä. Mitään en siis ollut oppinut ensimmäisen vuoden kirjabrojektista. Lauma visualisteja syöksyi taas päätä pahkaa samaan projektiin ja kaikki tekivät samoja asioita. Eikä tästäkään projektista tappeluista selvitty. Alunperin projektin oli tarkoitus alkaa ja päättyä joskus ja työtä ei pitänyt yhdelle ihmiselle langeta kohtuuttomasti. Silloin en vielä tiennyt mihin olin ryhtymässä

ja miten suuri merkitys projektilla tulisi olemaan ammatillisen kehittymiseni ja jopa työllistymiseni kannalta.

5.2. Uusi nimi ja logo hankkeelle

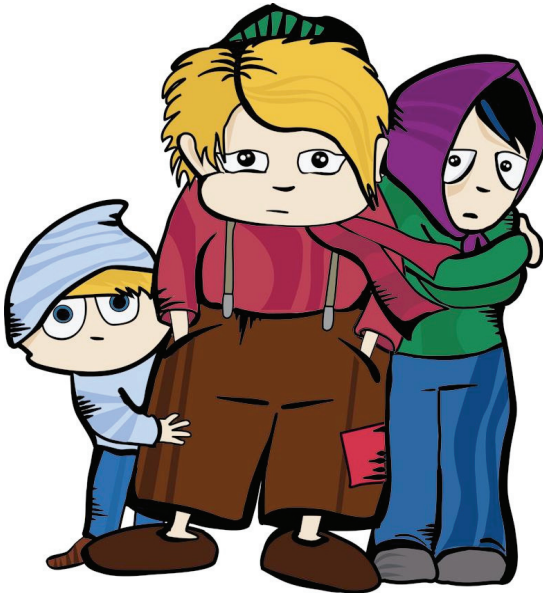
Lähdimme liikkeelle projektin nimestä. ”Yhdelle näistä” oli kerta kaikkiaan mitäänsanomaton ja se oli meidän mielestämme ehdottomasti vaihdettava kuvaavampaan ja iskevämpään nimeen. Aika yksimielisesti saimme sovittua nimeksi ”Kadulta kotiin – Pietarin katulapsiprojekti”. Myöhemmin projektin nimi tosin on tarkentunut ”Kadulta kotiin – Pietarin katulapsityön hanke”. Kuvan 8 logo, vanhalla sloganilla on tätä kirjoittaessani käytössä edelleen.

Seuraavaksi aloitimme logosuunnittelun. Väreiksi päätettiin ottaa Suomen ja Venäjän värit – sinisen ja punaisen. Teimme kukin logoehdotuksia, mutta kuuden ihmisen ja asiakkaan saaminen yhtäaikaan neuvottelupöytään tuotti suuria hankaluuksia. Lisäksi joukon motivaatio työhön alkoi laantua. Lopulta minun ehdotukseni (Kuva 8) valittiin lähinnä sen perusteella, että siinä oli sydän, kuten vanhassakin logossa.

Kuva 8

Tein myös ehdotelman lapsihahmoista (Kuva 9), jotka toistuisivat projektin mainonnassa. Asiakas ihastuikin niihin heti ja piirsin ne puhtaaksi Illustratorissa (Kuva 10). Halusin käyttää vektoriohjelmaa juuri siksi, että kuvaa voitaisiin käyttää missä koossa tahansa ja skaalata huoletta. Myöhemmin tein myös lapsista eri versioita eri tilanteisiin. Joulukuusimyynnin ja hyväntekeväisyyskonserttien mainoksiin tuli erilaiset teemakuvat lapsihahmoista (Kuvat 11 ja 12).

Kuva 9**Kuva 10**

Maskottihahmot Pietarin katulapsityön hankkeelle 2005

Kuva 11

Maskottihahmot kuusimyyntiä varten

Kuva 12

Maskottihahmot hyväntekeväisyyskonsertteja varten

5.3. Ryhmätyö opetti

Syksyn aikana teimme hankkeelle myös seinäkalenterin, jossa oli sekalaisia Pietarista otettuja valokuvia. Kalenterin tekeminen oli melko hidas ja työläs projekti lähinnä juuri kaikkien kokemattomuuden takia ja koska meillä ei ollut selkeää projektinvetäjää. Kaikki vähän sähläsivät omiaan ja tekivät asioista vaikeampia kuin ovatkaan. Kalenterin kuvia ei myöskään ollut otettu kalenteria varten, joten suurin osa niistä oli huonolaatuisia ja aiheiltaan kalenteriin sopimattomia.

Otin tehtäväkseni ylläpitää kulissee asiakkaan suuntaan, vaikka ryhmän sisällä välit olivat kireät. Halusin antaa sen kuvan että me olimme ammattilaisia ja hoidamme projektin ammattimaisesti ja tyylikkäästi. Monia ryhmäläisiä turhautti asiakkaan päättämättömyys ja se että esimerkiksi tekstisisällöt muuttuivat tuon tuostakin ja lopullisen lopullisia tekstejä tuli useaan kertaan. Minä olin aikaisemman kokemukseni perusteella jo osannut varautua tuollaiseen. Nykyään asia on jo niin arkipäiväinen että osaa varata aikaa muutoksille, joita väistämättä tulee. Olen myös oppinut sen että asiakkaiden lupaamaa ns. valmista aineistoa ei ole olemassakaan ja se harvoin tulee ajallaan. Mutta ei asiakkaan tarvitsekaan ymmärtää näitä asioita. Harva asiakas hoitaa

mainosasioita joka päivä. Se on visuaalisen suunnittelijan ammattitaitoa että osaa ottaa sellaiset asiat mm. aikataulussa huomioon. Jossain vaiheessa on kuitenkin myös pystyttävä sanomaan asiakkaalle että enää ei voida tehdä muutoksia. Joskus täytyy olla luja, mutta turhan tiukkapipoinen ei kannata olla. Asiakaspalveluhenkisyttäkin täytyy olla jos hoitaa itse myös asiakaskontaktinsa.

5.4 Kalenteri 2007

Jossain vaiheessa projekti ajautui siihen, että asiat jäivät yhä enemmän minun vastuulleni. Vaikea kalenteriprojekti oli jakanut ja väsyttänyt porukkaa. Joskus heikkona hetkenäni sitten satuin tuhahtamaan asiakkaalle, että ottaisin itsekin parempia kuvia kuin vanhassa kalenterissa. ”Ota sitten”, asiakas sanoi ja niin olin lupautunut lähtemään Pietariin.

Teimme suunnitelman kalenterista ja minä laadin kuvakäsikirjoituksen. Olin suunnitellut kalenteriin tarinan ”kadulta kotiin”. Tammikuussa lapsi on ulkona yksin, joulukuussa hän on kotona. Oli hyvin vaikeaa suunnitella kuvia etukäteen, koska ei ollut minkäänlaista tietoa kuvaolosuhteista eikä siitä miten hyvin lapsia pystyisi ohjaamaan. Arvioimme, että joutuisimme käymään 2-3 kertaa Pietarissa, jotta eri vuodenajat saataisiin tulemaan esiin.

Välineiksi valitsimme hieman yllättäen filmikamerat, Canonin EOS 300 ja filmiksi Realan. Olisi varmasti ollut paljon helpompaa ottaa kuvat digikameralla, mutta halusimme kuviin filmin syvyyden ja rakeisuuden. Alunperin ajattelimme ottaa mustavalkoisia, hieman taidekuvan oloisia kuvia. Pelkäsimme kuitenkin, että mustavalkokuvat saattaisivat antaa etäisen vaikutelman. Halusimme mieluummin kuvata lapset aivan tavallisina lapsina. Suloisina, nauravina, naapurin lapsina.

Ensimmäinen reissu Pietariin oli helmikuussa 2006 Alunperin mukaan piti tulla joukko muitakin, mutta erinäisten mutkien jälkeen matkaan lähdin vain minä ”taiteellisen johtajan” roolissa ja tekniikapuolesta vastaamaan lähti asiantuntija Mikko Järvinen.

Venäjälle lähteminen oli jo sinänsä hyvin jännittävää ja ajatus lastenkotiin menemisestä hiukan arvelutti. Mutta ei auttanut kun ottaa asia työn kannalta. Menisin sinne ottamaan hyviä valokuvia eikä minun tarvinnut ottaa kantaa muuhun. Minua lohdutti myös tieto

siitä, että emme tulisi näkemään kaikista sairaimpia lapsia. He olisivat omalla osastollaan.

Vaikka kuvausreissu oli sovittu aikaa sitten etukäteen, saimme huomata että Venäjällä kaikki on mahdollista ja jopa lopullisen kuvausluvan saaminen oli tuskan takana. Itse kuvaukset sujuivat kuitenkin lopulta hyvin.

Reissun jälkeen alkoi kuvien skannaaminen. Filmikameralla kuvaamisessa on se huono puoli, ettei koskaan voi etukäteen tietää mitä filmille on tarttunut. Siksi otimme paljon kuvia – ihan varmuuden vuoksi. Hienoja kuvia siellä onneksi oli joukossa. Kun yksi amatööri ja yksi puoliammattilainen kuvaa, 8 rullaa ei ole ollenkaan liikaa, jos niistä täytyy irrota vähintään 6 loistolaukausta jotka vielä sopivat tarinaan.

Toukokuussa teimme toisen reissun Pietariin. Meillä oli hieman enemmän aikaa kuin edellisellä kerralla ja saimme rauhassa miettiä, että meillä varmasti oli kaikki tarvittavat kuvat kalenteria varten.

Suurin urakka kalenterissa oli ehdottomasti kuvien skannaaminen ja valinta. Todella paljon kuvia tuli skannattua, vaikka vain 13 valittiin. Oli paljon hyviä kuvia, mutta kaikkia ei voitu laittaa kalenteriin. Huomasin että olin sortunut siihen, että olin kuvannut liikaa samaa lasta. Yksi poika hymyili aina kameralle niin mainion näköisenä, että ei voinut olla ottamatta kuvaa. Halusin, että jokaisen kuukauden kohdalla olisi eri lapsi, kuva vastaisi vuodenaikaa mahdollisimman osuvasti ja samalla vielä sopisi tarinaan. Niinpä monta hienoa kuvaa jäi käyttämättä. Kuten kuva 13.

Kuva 13

Kaikki hyvät kuvat eivät päätyneet kalenteriin. Kuvassa 4-vuotias Serjozha.

Kuvat eivät olleet aivan kuvakäsikirjoituksen mukaisia, mutta olimme mielestäni onnistuneet erittäin hyvin ottamaan vastaavia kuvia tilojen ja mahdollisuuksien puitteissa ja improvisoimaan uusia kuvia tilanteiden mukaan.

Kuvankäsittelyssä ja taitossa minua auttoi Maria Kekäläinen. Omat haasteet olivat myös kuvankäsittelyssä, sillä useimmissa kuvissa oli jotain ongelmaa vihreän ja punaisen värin kanssa. Esimerkiksi kalenterin kansikuva oli melko ongelmallinen, koska kuvassa oli punapaitainen poika vihreää taustaa vasten (Kuvat 14 ja 15).

Kuva 14*Kalenterin kansikuva ennen kuvankäsittelyä***Kuva 15***Kalenterin kansikuva käsittelyn jälkeen*

Vaikka aikaa oli alunperin rutkasti, kalenteri valmistui kuitenkin hieman jäljessä aikataulusta. Lopputulokseen olen kuitenkin suhteellisen tyytyväinen ja siitä on tullut myös paljon kiitosta asiakkaan suunnalta.

5.5. Pietariprojekti opetti paljon

Tämä projekti on opettanut minulle paljon itse työn lisäksi asiakkaiden kanssa työskentelemisestä. Se on myös opettanut minut nöyremmäksi asiakkaita kohtaan ja kuuntelemaan asiakasta. Rivien välistä lukemisen taito on arvokasta ja jos vastapuolella on monta ihmistä hämmentämässä ja päättämässä asioista, joutuu joskus myös sovittelijan rooliin. On kyettävä päättämään milloin on viisasta pitää kiinni omista näkemyksistään ja milloin on syytä antaa periksi. Kompromisseihin on kyettävä. Ainoa keino siihen että omat esitykset menevät läpi on se että pystyy perustelemaan omat näkemyksensä niin hyvin ettei asiakas pysty väittämään vastaan. Aina sekään ei kuitenkaan riitä ja on valittava huonoista vaihtoehtoista se paras. Monesti asiakkaalle kuitenkin riittää, että hänen omasta ajatuksestaan saadaan joku palanen mukaan. On pystyttävä ujuttamaan asiakkaan näkemys omaansa lopputuloksen kuitenkin kärsimättä.

Projektiin lähtiessäni uumoilin saavani suurta mielihyvää tehdessäni töitä hyvän asian puolesta. Vaikka uskonkin, että oma panokseni projektille on ollut todella tärkeä hankkeen uskottavuuden ja tunnettuuden kannalta, oli monesti vaikeaa palauttaa mieleensä se minkä takia työtä tekee. Tuntui turhauttavalta kun ei tavallaan koskaan saanut tietoa siitä miten oma työpanos on auttanut hanketta eteenpäin. Siinä mielessä olisi varmaan ollut paljon mielekkäämpää olla itse konkreettisesti vasaroimassa naulaa lastenkodin seinään.

6 Työharjoittelu

Monet ovat sanoneet, että ovat oppineet vasta työharjoittelussa kaiken olennaisen. Omalta kohdalta voin sanoa, että perustutkinnon kohdalla homma menikin juuri niin, mutta TTVO:lla olen oppinut ehdottomasti enemmän projektien ja luonnoivien ammattilaisten kautta.

6.1. Mainostoimistossa

Laitoin työharjoitteluhakemuksia lukuisiin tamperelaisiin mainostoimistoihin ja vain yhdestä vastattiin oma-aloitteisesti. Se oli yhden miehen firma ja minut otettiin sinne mielellään kun olin näyttänyt portfolioni. Sinne menessäni olin jo tehnyt jonkin verran

alan töitä ja koin hallitsevani myös ohjelmat hyvin. Lähinnä tavoitteeni oli saada rutiinia työskentelyyni ja konkreettista työkokemusta.

Työtehtäviini kuului olla apuna suunnittelutöissä. Lähinnä pääsin alkuun käsittelemään kuvia ja laittamaan esitteitä painokuntoon. Siis varsinainen suunnittelutyö oli vähäistä. Sitten pääsin onneksi tekemään taiton väitöskirjaan ja sen voisin sanoa olleen työharjoitteluni paras anti. Tiesin kyllä teoriassa miten homma piti hoitaa ja tiesin miten se teknisesti tehtäisiin InDesignilla. Suurimmat ongelmat tulivatkin asiakkaalta tulleen materiaalin kanssa. Se sisälsi runsaasti Excel-taulukoita ja PowerPointista tuotuja kuvia, jotka eivät olleet lähimainkaan painokelpoisia. Ikävää siinä oli myös se, että työharjoittelupomollani ei ollut ammattitaitoa auttaa minua ongelmissani, koska hän ei hallinnut InDesignia.

Sain myös tehdä animoidun Flash-esityksen eräälle firmalle. Se oli antoisa kokemus ja animointi oli muutenkin mukavampaa hommaa kuin kuvien käsittely. Sekään ei taas vain mennyt oikein työharjoittelusta, koska työharjoittelupomoni ei osannut käyttää myöskään Flashia, eikä näin ollen voinut auttaa minua ongelmissa. Minusta tuntui välillä siltä, että olen siellä orjana enkä opissa. Onneksi kuitenkin sain homman tehtyä kunnialla ja asiakas oli erittäin tyytyväinen.

Kaikkein eniten opin siis jälleen vain itse tekemällä, yrittämällä ja erehtymällä. Seuraava kirjataittoni tulee ainakin todennäköisesti hoitumaan paljon kivuttomammin, koska nyt tiedän mahdolliset ongelmat ja ymmärrän, että esityöhön kannattaa panostaa. Eli taitettava materiaali kannattaa hioa mahdollisimman valmiiksi ennenkuin lähtee edes viemään sitä taitto-ohjelmaan.

6.2. Ylellä

Olin myös noin kuukauden harjoittelussa Ylen lasten ja nuorten nettipuolella. Tein visuaalista suunnittelua Neppajymy-kerhon nettisivuille. Neppajymy-kerho on Pikku kakkosesta tuttujen Jyrkin ja Neposen kerho, joka on niin tv:ssä kuin netissäkin. Alkuun työ oli lähinnä lasten piirustusten valintaa ja skannaamista. Tein myös logon Neppajymy-kerholle (Kuva 16). Siitä pidettiin, koska siinä oli selvästi Jyrkiä ja Neposta ja koska se oli tarpeeksi lapsenomainen. Erinäisten sattumusten päätteeksi logo ei koskaan päätynytkään varsinaiselle sivustolle.

Kuva 16*Logo Neppajymy-kerholle.*

Yle antoi minulle jonkinlaisen käsityksen siitä, millaista on työskennellä tuollaisessa todella suuressa organisaatiossa, missä käskyt tulevat jostain sieltä ylhäältä ja niiden mukaan toimitaan. Myös päätösten hitaus ja tiedonkulun vaikeus tulivat tutuiksi.

Kaiken kaikkiaan työharjoitteluni antoivat minulle kuitenkin arvokasta työkokemusta. Enemmän olisin ehkä kuitenkin toivonut tukea ja ohjausta. Olisi edes ollut työpaikalla sellainen henkilö, jolta olisi voinut kysyä ongelmien tullessa eteen. Nyt jouduin kääntymään tuttujen ja opettajien puoleen ongelmissani.

7 Neljäs vuosi – Freelancerina olon ihanuus ja kurjuus

Neljäntenä vuotenani TTVO:lla totesin syksyllä, että olen ahkeroinut niin kovasti kolmena aikaisempana vuonna, että opintopisteeni olivat oikeastaan täynnä. Minulla oli myös sen verran asiakkaita, ettei minulla oikeastaan ollut aikaa koululle. Kulutinkin syksyn enimmäkseen freelanceprojekteja tehden.

Suhteellisen säännöllisiä töitä minulle tuli neljästä paikasta, mutta minulla ei ollut kanttia hinnoitella töitani niin että niistä olisi koitunut taloudellista vakautta.

Päinvastoin, taisin tehdä töitä puoli-ilmaiseksi ja kuitenkin periaatteessa työni olivat ammattitasoa. Tämä tilanne oli tietenkin turhauttava ja omiaan laskemaan työmotivaatiota. Tilanne vain oli sellainen, etten uskaltanut enkä kehdannut pyytää enempää rahaa. Olin välillä erittäin epävarma omasta ammattitaidostani ja siitä osasinko nyt kuitenkin tehdä edes mitään hyvännäköistä.

Minua ahdisti suunnattomasti epävarmuuden tunne mitä koin freelanceruuteni aikana. Tiedän että tein sitä suhteellisen lyhyen ajan ja minulla ei ollut minkäänlaista suunnitelmaa enkä muutenkaan ollut markkinoinut itseäni. Olin vain ajautunut tekemään pieniä projekteja pientä korvausta vastaan. Sain kuitenkin sellaisen kammon freelancehommia kohtaan, etten ole varma uskallanko enää yrittää sitä uudestaan.

Olihan se toisaalta hienoa, että sai tehdä töitä silloin kun huvitti ja muutenkin elämä oli jotenkin hyvin vapaata, mutta taloudellinen epävarmuus raastoi mieltä. Jostain syystä kävi toistuvasti niin, että välillä sai pyöritellä päiväkausia peukaloitaan ja välillä tehdä töitä yötä päivää ja silti tuntui että vuorokaudessa ei riitä tunnit. Minua ahdisti myös se tunne, että minun on oltava koko ajan käytettävissä ja asiakkaiden tavoitettavissa. Haaveilin koko ajan pääseväni vakituiseen työpaikkaan, jossa on kiinteä kuukausipalkka ja työpäivät kahdeksasta neljään. Adrian Shaughnessy (2003, 52) toteaa freelanceriksi ryhtymisestä: ”Just make sure your shoulders are big enough to take the pressure”. Tästä olen samaa mieltä ja minä koin että hartiani olivat ainakin vielä liian hentoiset kantamaan yrittäjyyden tuomia paineita.

7.1. Vakituinen työpaikka – unelmien täyttymys

Niinpä sitten neljännen vuoden syksyllä tapahtui jotain odottamatonta. Minulle vinkattiin, että eräässä mainostoimistossa tarvitaan graafikkoa. Aluksi ajatus hieman pelotti. Mietin että onko minulla aikaa siihen ja miten käy valmistumisen kanssa. Mutta sitten ajattelin, että jos pääsisin töihin, huoleni olisivat ohitse. Ja niin marssin työhaastatteluun portfolio kainalossani. Työt alkoivat seuraavana päivänä.

Nyt olen työskennellyt puolisen vuotta mainostoimisto Mauserissa. Töissä ollessaan on huomannut, jälleen että työ tekijäänsä opettaa. Edelleen tulee vähintään viikoittain vastaan asioita, joita ei voi oppia kuin työtä tekemällä. Vaihtelee varmasti myös suuresti toimistoittain miten asioita hoidetaan. Nyt olen päässyt kärryille yhden toimiston maailmaan ja

8 Minä visuaalisena suunnittelijana

Olen näiden neljän vuoden aikana ollut monta kertaa hyvin epävarma ammatinvalinnastani. Toisaalta minusta on tuntunut, että olen tykännyt todella paljon kaikesta, mitä olemme koulussa tehneet, mutta välillä olen tuntenut todella olevani väärällä alalla ja turhautunut siihen, etten saa tehtyä mitään mihin olisin tyytyväinen. Näin mietiskelin toisen vuoden syksyllä eräässä kurssipäiväkirjassa:

”Minusta ole mihinkään, en osaa mitään, enkä opikaan. Minusta ei ole visuaaliseksi suunnittelijaksi. Aloin oikein pohtia tilannettani ja tulin siihen tulokseen, että minun on vaihdettava alaa. En koskaan tulisi saamaan töitä, ja tuskin haluaisinkaan. Ihmettelen yhä enemmän, että mitä ne opettajat ovat mahtaneet ajatella, kun ovat minut tänne ottaneet? Enhän minä osaa yhtään mitään!”

Monen monta kertaa olen vaipunut tuohon samaan synkkyyteen. Muistan hyvin kirjoittaneeni tuon ja sen epäonnistumisen tunteen. Muistan päättäneeni, että jotain on tapahduttava. Joko vaihdan alaa, tai sitten otan jonkun uuden suunnan suunnittelijana ja alan ajatella asioita jotenkin uudella tavalla. Lopultahan kävi niin että tein loppuvuoden animaatioita, enkä juuri tehnyt graafista suunnittelua. Se ilmeisesti kannatti, sillä kolmantena vuonna olin saanut takaisin innostukseni graafista suunnittelua kohtaan – tosin animaatiointoni menettäneenä.

Näin jälkeenpäin ajatellen tuo epätoivoni on ollut turhaa. En kuitenkaan ollut lähellekään ammattilainen kolmivuotisen peruskoulutuksen jälkeen. Olin mennyt opiskelemaan ammattia hyvin nuorena, joten paljon on muuttunut iänkin karttuessa. Ja varmasti tulee muuttumaan jatkossakin. Olen opiskellut alaa kohta seitsemän vuotta ja minulla on vakituinen työpaikka. Edelleenkin en kuitenkaan koe olevani täysin ammattilainen ja olen huomannut että tällä alalla asioita voi tehdä niin monella tavalla. Joku väittää olevansa graafikko, kun osaa käyttää auttavasti Photoshopia ja tietää miten Freehandissa piiretään laatikoita. Itse olen taas monesti langennut siihen ansaan, että olen luullut että jos tietää painotekniikasta kaiken, voi sanoa itseään ammattilaiseksi. Tässäkin asiassa painaa tietenkin lopulta se, että missä on töissä ja mitä tekee. Jos on painopinnan valmistaja, täytyykin tietää painotekniikasta kaikki ja osata laittaa ohjelmissa jokainen ruksi oikeaan kohtaan. Jos taas on jossain trendikkäässä

mainostoimistossa, voi erittäin hyvästä värisilmästä olla hyötyä ja pitkälle pötkii pelkällä piirustustaidolla ja visioiden maalailulla. Niin paljon on tällä alalla erityyppisiä työpaikkoja, joissa tarvitaan erilaisia taitoja.

Shaughnessyn (2003, 135) mukaan graafinen suunnittelija tarvitsee oman tyylin, oman ”äänen” (voice). Olen tästä hänen kanssaan samaa mieltä, vaikkakin olen tähän asti vannonut muuntautumiskyvyn nimeen. Huomaan ainakin oman ”ääneni” rentoutuneen huomattavasti kokemuksen myötä. Uskaltaa tehdä perinteisiäkin ratkaisuja, jos ne näyttävät hyvältä. Toisinaan saattaa jopa onnistua tekemään jonkun työn niin, että siitä tulee sellainen millaisena sen oli mielessään nähnytkin. Muistan miten turhauttavaa oli, kun jonkun oman vision toteuttaminen kaatui teknisten taitojen puutteeseen.

Kirjoitin ensimmäisellä vuosikurssilla ammattikuvastani, että täytyy tietää kaikesta vähän ja olla moniosaaja. Nyt alan kuitenkin olla enemmän sen ajatuksen kannalla, että kannattaa keskittyä yhteen osa-alueeseen ja hallita se erittäin hyvin. Sellaisille tyypeille riittää aina töitä ja yleensä hyvällä palkalla. Itse koen edelleenkin kuuluvani kuitenkin niihin, joka tietää kaikesta vähän. Tiedän vähän printtimainonnasta, vähän nettisivuista ja vähän animaatioista. Koen kuitenkin että minulla on vielä paljon opittavaa ja että haen paikkaani ammattilaisena.

9 Loppusanat

Ammattilainen. Se on sana, jolle olen yrittänyt etsiä määritelmää useita kertoja tämänkin neljän vuoden aikana ja taidan etsiä edelleen. Minulle se on häilyvä käsite. Ja niin tuntuu olevan muillekin – niin tätä työtä tekeville kuin asiakkaillekin. Välillä minusta tuntuu, että nykypäivänä kuka tahansa pystyy olemaan visuaalisen suunnittelun ammattilainen, jos vaan sattuu osaamaan käyttää tietokonetta. Nykyisin ohjelmat on automatisoitu niin, että ne tekevät oletusarvoisesti oikeita ratkaisuja. Toisaalta jos oikein tarkkaan mietin sitä nippelitiedon määrää mikä minullekin on kertynyt tässä seitsemän vuoden opiskeluputken aikana, voisi melkein luulla ettei sitäkään voi ihan hetkessä omaksua. Olen myös huomannut, että epäammattilaisuus ei estä työskentelemästä tällä alalla. Taas pääsemme siihen, mikä minua häiritsee suunnattomasti. Aina voi siipeillä ja toisinaan tällä alalla riittää, että tuntee ihmisiä ja on

hyvä puhumaan. Tämä nyt on olevinaan niin seksikäs ala, että asiat saa kuulostamaan niin paljon hienommilta kuin ne ovatkaan.

Mainokset ovat aikansa ihmisten peili. En ole varma pidänpö siitä mitä peilistä tällä hetkellä näkyy. Jos nyt jo ollaan siinä pisteessä, että mikään ei tunnu miltään ja täytyy käyttää aina radikaalimpia keinoja tullakseen huomatuksi, kuinka pitkälle siinä voidaan mennä? Itse en ainakaan aio henkilökohtaisesti olla turmioittamassa mainosmaailmaa entisestää. Minulle sopii perusduuni, yritysviestintä. Voin kehittyä siinä ja olla hyvä. Olla graafinen suunnittelija sieluani menettämättä.

Lähteet

Shaughnessy, Adrian. 2005. *How to be a graphic designer, without losing your soul.*
Lontoo: Laurence King Publishing Ltd.

Liitteet

CD-ROM

CD:n sisältö:

Animaatioprojektit:

Tomalilla:

TO_screenshot_tomalilla_haistelee.jpg

TO_screenshot_tomalilla_kavelee.jpg

TO_screenshot_tomalilla_kurottaa.jpg

Zombikisa:

Z_arza_jokinen.jpg

Z_cicca_cosci.jpg

Z_OtraLTela.jpg

Z_screenshot_arza_cicca.jpg

Z_screenshot_cicca.jpg

Koulu:

esitetehtava.pdf

kultainenleikkaus_kuvitustehtävä.pdf

matkalle_kirja_screen.pdf

Pietariprojekti:

PP_hallikaisen_kasiohjelma.pdf

PP_heinavanker_kasiohjelma

PP_kalenteri07_screen.pdf

PP_kortti_ilmoitus.pdf

PP_kuusijuliste

PP_logo.jpg

PP_maskottihahmot.jpg

PP_netisivusto_leiska.jpg

Työharjoittelu:

TY_esite

TY_vaitoskirja_taittoa

TY_YLE_heraapahvi_leiska

Curriculum Vitae

Henkilötiedot

Salla Anneli Karioja
Syntymäaika ja -paikka: 100983 Leppävirta
Siviilisäätty: naimaton

Koulutus

Viestintäalan perustutkinto

Varkauden käsi- ja taideteollisuusoppilaitos 2000–2003

Medianomi (AMK)

Tampereen ammattikorkeakoulu Taide ja viestintä (TTVO) 2003-2007
 Suuntautuminen: visuaalinen suunnittelu

Työkokemus

Soisalon Seutu, Leppävirta

toukokuu 2002– tammikuu 2003
ilmoitusvalmistus, asiakaspalvelu

Barona Oy, Tampere

maaliskuu 2005 - lokakuu 2006
ilmoitusten suunnittelu

Cm hiustalo Oy

maaliskuu 2006 – lokakuu 2006
lehti-ilmoitusten suunnittelua n. 2 kertaa/kk

Mainos Arteema

Työharjoittelu maalis–kesäkuu 2006
*Erilaisia painotuotteita ja väitöskirjan taitto InDesignilla.
 Flash -esityksen animointi ja koodaus.*

YLE lapset ja nuoret

Kesäkuu 2006 työharjoittelua nettipuolella (Lastenohjelmien historiikki, Neppajymy), elokuu 2006 visuaalinen suunnittelu ja tekstin tuottaminen nettiprojektissa (Herää pahvi askartelu -sivut)

Birgitan Teatteri

Toukokuu 2006 –
Käsiohjelmia, julisteita, flyereita, lehti-ilmoituksia, pääsylippuja

Mainostoimisto Mauseri Oy

Marraskuu 2006 –
Visualisti

Projektit

Valokuvanäyttely ”Luokkakuva” 2003

Luokan valokuvanäyttely. *Mainoskampanja ja näyttelyn suunnittelu ja toteutus ryhmässä.*

Vaha-animaatio ”Punahilkka Story” 2003 (Päättötyö)

Käsikirjoitus, ohjaus, animointi, kuvaus, äänet parityöskentelynä.

Valokuvakirja ”Matkalle” 2004

kuvaaminen ja taitto ryhmässä.

Opiviittomaan.fi - kuvitteellinen sivusto 2004

koodaus ja koostaminen Flashissa, projektinhallinta.

Tomalilla flash-animaatio 2005

Käsikirjoitus, ohjaus, hahmosuunnittelu, animointi

”Viisasten kirja” omat portfoliosivut Flashilla 2005

Kadulta kotiin - Pietarin katulapsityönhankkeen graafiset suunnittelutyöt 2005 –

- *Logon suunnittelu*
- *Graafisen ohjeiston suunnittelu ja toteutus.*
- *Nimen, sloganin, esitteen ja ilmoitusten suunnittelu ja toteutus ryhmässä.*
- *Seinäkalenteri 2006*
- *Nettisivujen ulkoasu 2006 (www.katukokoti.fi)*
- *Seinäkalenterit 2007 ja 2008 (kuvausmatka Pietariin, kuvien käsittely, taitto.)*
- *Joulukortteja, lehti-ilmoituksia*

Kielitaito

Suomi: Äidinkieli

Englanti: Hyvä

Ruotsi: Tyydyttävä